

Chính quyền tệ hại nhất trong lịch sử

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

Tuần lễ vừa qua, cựu tổng thống Jimmy Carter đã gây sôi nổi khi gọi chính quyền Bush là một chính quyền tệ hại nhất trong lịch sử. Điều đau đớn cho Bush là bị Carter, vốn bị coi là một tổng thống bất lực vì vụ Hoa Kỳ bị nhục nhã khi Iran bắt giữ các nhân viên tòa đại sứ giam hơn một năm trời và chỉ thả ra khi Reagan lên nhậm chức, khinh bỉ và coi rẻ vì đã đưa Hoa Kỳ vào bãi lầy Iraq. Cựu tổng thống Carter là người chống việc Hoa Kỳ đánh Iraq nổi tiếng và mạnh nhất trước năm 2003 và Carter đã được trao giải Nobel hòa bình một phần lớn vì chuyện này! Từ trước đến nay, thông lệ là các cựu tổng thống không bao giờ chỉ trích tổng thống đương nhiệm nhưng Carter đã phá lệ này và chơi Bush một đòn quá nặng khi cho rằng Bush sẽ đi vào lịch sử như một tổng thống tệ hại nhất làm thương tổn nhiều cho Hoa Kỳ trong tương lai.

Thực sự hiện nay uy tín của chính quyền Bush đã xuống quá thấp, chỉ còn hơn 25% dân chúng ủng hộ, ngoài ra đa số đều cho Bush đã dẫn dắt Hoa Kỳ vào con đường sai lầm trong cuộc chiến Iraq. Thượng Nghị Sĩ Harry Reid, thủ lãnh Thượng Viện gọi cuộc chiến Iraq là đã thua trận, tờ tuần san US News & World Report còn đi xa hơn, gần đây trên trang bia đã đặt câu hỏi phải chăng TT Bush đã điên loạn (delusional)?! Tờ báo New York Times, thường xuyên công kích chính quyền Bush, đã coi Bush như người sống trong ảo giác, không chịu nhìn và nhận biết thực trạng, chỉ còn cứng đầu khẳng định theo ý của mình, bất kể đến những chỉ trích.

Điển hình cho việc ngoan cố này là Tổng Thống Bush vẫn tuyên bố tin tưởng và ủng hộ Bộ trưởng tư pháp Alberto Gonzales dù đang bị Quốc Hội Hoa Kỳ cả hai phe Dân Chủ và Cộng Hòa tấn công tới tấp đòi ông này từ chức. Ngay cả khi Quốc Hội chuẩn bị bỏ phiếu bất tín nhiệm Gonzales, Bush vẫn nhất định giữ ông này trong chức vụ,

không chịu nhường bước! Điều này làm người ta nhớ đến vụ bão lụt Katrina, khi Bush khen ngợi giám đốc FEMA là Brown rất đặc lực, làm việc hết xảy trong khi sự thực trái hẳn lại!

Những điều này cho thấy Bush đã đi vào con đường lì lợm bất chấp mọi sự trong cuộc chiến Iraq. Thực ra sự cố chấp này cũng đã đem lại một thắng lợi nhỏ cho TT Bush khi phe Dân Chủ trong Quốc Hội phải chịu nước lép, bỏ phiếu đưa ra đạo luật về ngân sách tài trợ cho chiến tranh nhưng không có mốc thời gian để rút quân như lần trước đưa ra và bị Bush phủ quyết. Nhưng đây chỉ vì phe Dân Chủ lâm vào thế kẹt không dám cắt ngân sách ngay sợ mang tiếng là không ủng hộ quân đội. Nhiều phần trong vài tháng nữa, khi tướng Petraeus, chỉ huy trưởng quân lực tại Iraq tường trình về thành quả việc tăng quân bảo vệ Baghdad với kết quả không thành công, phe Dân Chủ sẽ mạnh tay hơn!

Tuy thế chiến thuật nhất định giữ vững đường lối trong cuộc chiến Iraq của TT Bush có thể chỉ là bề ngoài. Nhiều dấu hiệu cho thấy phó tổng thống Cheney, người được coi là nhân vật quyết định thực sự cho mọi chuyện, Bush chỉ là bù nhìn, đã sửa soạn để Hoa Kỳ rút quân khỏi Iraq. Ngay sau khi Cheney về lại Hoa Kỳ sau chuyến sang Iraq, Saudi Arabia, Ai Cập và Jordan, một nguồn tin đã được tung ra và tiết lộ trong tờ New York Times hôm thứ bảy 26 tháng 5: Hoa Kỳ sẽ rút khoảng 50% quân lực trong vài tháng đến, để sửa soạn cho cuộc bầu cử tổng thống 2008, ngầm hiểu là để giúp phe Cộng Hòa tranh cử. Ủng hộ cho đề nghị này là bộ trưởng quốc phòng Robert Gates và bộ trưởng ngoại giao Condoleezza Rice. Hoa Kỳ sẽ giảm số quân chiến đấu hiện nay là 20 lữ đoàn xuống còn 10 lữ đoàn và rút về đóng tại 4 căn cứ quân sự trên lãnh thổ Iraq, không đi hành quân giữ an ninh như hiện nay và để tránh tổn thất nhân mạng.

Trùng hợp với nguồn tin về việc Hoa Kỳ sẽ rút một nửa quân số là việc giáo sĩ Moktada al-Sadr, cầm đầu lực lượng Shiite chống Hoa Kỳ là tổ chức Mahdi Army, đã từ Iran trở

về lại miền nam Iraq sau khi trốn tại Iran mấy tháng nay. Sadr phải lẩn đi vì sợ chương trình bình định Baghdad của Hoa Kỳ. Nhưng nay thấy Hoa Kỳ thất bại trong việc này và sửa soạn cho việc Hoa Kỳ rút quân, Sadr hy vọng sẽ nắm chính quyền tại Iraq, đã lên tiếng kêu gọi hòa hợp hòa giải với nhóm Sunni. Điều đáng đánh dấu hội là phải chăng việc phó tổng thống Cheney sang Iraq và các xứ lân bang, đã đưa ra kế hoạch giải quyết Iraq và chấp nhận việc đưa Sadr về để nắm chính quyền trong tương lai cũng như để Hoa Kỳ rút quân trong danh dự và để sửa soạn cho việc dội bom Iran?

Đối với Cheney và phe điều hâu trong chính quyền Bush, có lẽ Iran đã trở thành ám ảnh mới, thay thế cho ám ảnh Iraq trước kia. Hoa Kỳ không thể tấn công Iran nếu quân lực còn hơn 160,000 quân tại Iraq vì sợ bị Iran trả đũa lại sẽ thiệt hại nhân mạng cho binh sĩ Hoa Kỳ nhiều. Nên việc rút quân tại Iraq về sẽ làm chuyện dội bom Iran dễ dàng hơn. Chẳng khác, hiện nay Hoa Kỳ không tìm đủ cớ để đánh Iran được, biện pháp chế tài của Liên Hiệp Quốc không nói đến chuyện dùng vũ lực. Một cách tìm cớ là khi rút quân tại Iraq về, xứ này sẽ lâm vào nội chiến nổ bùng lớn hơn giữa hai phe Shiite và Sunni. Iran ủng hộ Shiite có thể kéo quân sang miền nam Iraq hay ra mặt trực tiếp yểm trợ và sẽ dễ rơi vào bẫy của Hoa Kỳ tìm cách khiêu khích hay bày ra chuyện đụng độ nhỏ để kiểm soát danh chính ngôn thuận dội bom Iran phá vỡ các cơ sở chế bom nguyên tử của xứ này.

Đối với TT Bush, thực sự đã mất hết uy tín và danh nghĩa, khi gần đến lúc rời khỏi tòa Bạch Cung, nếu có dội bom Iran cũng không còn sợ Quốc Hội phản đối hay bị dư luận công kích vì đã bị lờ cho lờ luôn, Bush có thể sẽ bị Cheney thúc đẩy để ra lệnh đánh Iran mà không ngại ngừng gì nhiều. Vì thế năm 2008 có thể sẽ thấy những sự kiện này lần lượt xảy ra. Là Hoa Kỳ sẽ rút gần hết quân vào cỡ tháng 3 năm 2008, đúng như bản tường trình của Nhóm Nghiên Cứu Iraq của James Baker

và Hamilton đã khuyến cáo trước đây. Sau đó khi nội chiến Iraq lan rộng hơn, Iran nhảy vào cuộc sẽ tạo cơ hội cho Hoa Kỳ bày ra một chuyện đưng độ nhỏ giữa Hoa Kỳ và Iran làm biện minh cho chương trình đội bom tàn phá Iran bắt đầu. Hậu quả chưa biết sẽ thế nào nhưng chắc chắn một điều là khi cả hai quốc gia Iraq và Iran bị tan nát, mối đe dọa cho Do Thái không còn nữa và đây mới chính là mục tiêu tối thượng của những tổ chức hội kín giết dây và điều khiển những chính sách của Hoa Kỳ trong bóng tối từ trước đến nay!

Tóm lại những quyết định của chính quyền Bush trong cuộc chiến Iraq đã đi hết tử sai lầm này đến sai lầm khác. Chỉ còn một năm rưỡi trước khi TT Bush về vườn nhưng những quyết định trong tương lai từ đây đến đó còn có thể gây thêm nhiều nguy hiểm và tang tóc cho binh sĩ Hoa Kỳ cũng như thường dân của Iraq và có thể cả Iran nếu những tính toán của Cheney được dịp thi hành. Hoa Kỳ tuy vẫn là siêu cường quốc độc nhất của toàn cầu nhưng địa vị đó bắt đầu lung lay nhiều. Chính quyền Bush chỉ trong vòng mấy năm đã đưa Hoa Kỳ vào con đường suy thoái, mở đường cho Trung Hoa và cho sự hồi phục siêu cường của Nga, trong tương lai sẽ trở thành thù địch và tranh hùng với Hoa Kỳ trong một trật tự thế giới mới. Tuy lời phê bình chính quyền Bush của cựu tổng thống Jimmy Carter mang một vẻ hần học và hơi quá đáng, lịch sử sau này có thể sẽ đồng ý với sự phê phán đó. Là quả thật chính quyền Bush đã là một chính quyền tệ hại nhất cho Hoa Kỳ trong lịch sử từ thời lập quốc đến nay!

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng
<http://www.nguyendinhphung.com/>